

vilde det vel blive nødvendigt, at Storthinget af sin Midte udnævner nogle Reserve-Medlemmer, der, som Medlemmer af Lagthinget, burde tiltræde Rigsretten i de Fratrædendes Sted.

Paa Grund af Foranførte giver jeg mig den Ære at foreslaae:

1) At det samlede Storthing, endnu i Dag, inden dets Opløsning, maatte tage en Beslutning, hvorved Rigsretten bemyndiges til, paa nærmere kongelig Sanction, at forfatte et for den gjældende interimistisk Reglement.

2) At udvælge af sin Midte et Antal Reserve-Medlemmer, der kunde tiltræde Rigsretten, som Medlemmer af Lagthinget, i de af en eller anden Årsag Fratrædendes Sted.

Storthinget i Christiania den 26de November
1814.

Nansen.

Til

Præsidenten i Norges overordentlige Storthing."

Storthinget eenstemmig, erklærede, at det ikke agter at indlade sig i flere Forretninger forinden sin Opløsning.

Hans Kongelige Høihed Kronprindsen og Hans Høihed Hertugen af Søndermanland med Norges

Riges Statsraad og øvrige høie Suite bleve ved Storthingets Deputation indførte; da Hans Kongelige Høi-
hed Kronprindsen, i Hans Majestæt Kongens Navn,
opløste Storthinget ved en Tale i det Franske Sprog,
som Hans Høi-
hed Hertugen af Søndermanland derefter oplæste i det Norske Sprog, saalydende:

”Gode Herrer og Norske Mænd,
Præsident og samtlige Medlemmer af
Norges Riges Storthing!

J have mødt Kongens Hensigter, ved at fast-
sætte den Grundlov, hvorved det Norske Folks Frihed
skal for Fremtiden bevares.

Omendkjøndt Eders Ønsker, formedelst er hastig
Overgang fra Enevælden til en løvbunden Regjerings-
form, stundom have baaret Præg af Bekymringer, maa
dog Anledningen dertil alene søges i Mindet om for-
bigangne Tider og Forhold.

Hos Eder var en retmæssig Løve for at for-
svare Folkets Rettigheder; hos Kongen en alvorlig
Beslutning at erkjende dem, grundet saavel paa Hans
egen Tilbøielighed, som paa det Svenske Folks frie
Statsforfatning.

De Folkeslag, som med Opmærksomhed have fulgt
Eders Overveielser, skulle i deres Gang og i det Ud-
fald, de have havt, erkjende, saavel at Eders Konges

Løfter ere hellige, som at han agter den nationale Frihed.

De skulle indsee, at Hans Majestæts Wiisdom har fjernet fra Eder baade Anarchiets Farer og Forvildelser og Despotismens egenmægtige Bud.

Tilfredse med en tiltagende Forbedring i vor Handel og vort Agerbrug, skulle vi ei eftertragte den vanskelige Værelse, at optage i Verdens Aarbøger nogen anden Plads end den, der tilkommer et lykksaligt Folk.

Men, hvis Freden alene er vort Diemed, bør vi ei heller forglemme, at det sikreste Middel dertil beroer paa vor egen Kraft.

Den Pligt, at forsvare Fædrelandet, som er Krigsmandens ædlestes Bestemmelse, giver ham en retmæssig Fordring paa hans Medborgeres Afgift; — den er og hans dyrebareste Belønning for de Besværligheder, han gaaer imøde.

Vant med at styre et frit Folk, har Kongen med levende Tilfredshed erkjendt de Rettigheder, Grundloven giver den agtværdige Klasse af Landmænd, hvis Arbejde ernærer Staten, og hvis Arm væerner om Fødelandet.

Gode Herrer og Norske Mænd! Da eders Forhandling nu ere tilendebragte, giver jeg Eder, i Kongens Navn, tilkjende, at Han med den Magt, Grund-

loven tillægger Ham, nu opløser dette overordentlige Storthing.

J vende nu tilbage til Eders fredelige Boliger, lykkelige ved eders Samvittigheds Vidnesbyrd, at J have medvirket til Fædrelandets Selvstændighed og til at befæste Eders Medborgeres Frihed; — erindrer Eder da stedse, at Enighed og Orden udgjøre en Stats Styrke, og at dens Lyksalighed og Varighed kræve Alles Lydighed for Lovens hellige Bud.

En Tyrstes første Pligt er, at bevare Loven hel- lig, — denne høiere Magt over Konger og Folk.

Uldrig have Nordens ældgamle Nationer skjenket det Tilnavn, den Gode, til Mildhed uden Kraft.

Viser Eder som en værdig Afkom af disse agt- værdige Forfædre. Beholder, som de, Fædrelandets Bel til Maal for alle eders Bestræbelser; lærer, som de, eders Børn, at den sikreste Borgen for deres Ret- tigheder er, troligen at opfylde indgangne Pligter.

Begynder atter de Forretninger, som J forlode, for at svare til den almindelige Tillid.

Frygt for Gud er den eneste Frygt, et frit Folk bør have. Sid den blive Eders Veileder, — og Lo- ven for Eders Gjerninger. — Lyksalighed skal da fæ- ste sin Bolig hos os, og Scandinaviens Frihed skal staae urokkelig som dens Fjelde. —

Sid Forsynet vaage over Kongen, og beskytte

hans tvende Riger; og gid det stedse beholde Eder, Gode Herrer og Norske Mænd! i sin høie og hellige Baretægt."

Stortingets Præsident svarede saaledes:

"Naadige Fyrste! de forenede Rigers, Norges og Sverrigs Kronprinds!

De vigtige, i Nordens Aarbøger evig mindeværdige Forhandlinger, som vare Gjenstande for dette overordentlige Storthings Sammenkaldelse, ere nu tilendebragte, og Stortinget er, ifølge deraf, ved Kongens Bud hævet. Med Vaersomhed og ikke uden Bekymring have det Norske Folks Repræsenteranter gaaet frem i at overveie og beslutte den nu saa heldigen tilveiebragte Forening imellem Norge og Sverrig. De kjendte ikke og kunde ikke kjende Kongens Hensigter, og det gjaldt om en Beslutning, som maatte have nærværende saavel som de tilkommende Slægters Lykke eller Ulykke til Følge. Kongen tilstillede dem Forslage, der vare byggede paa Erkjendelsen af Nationens Rettigheder. De bleve frembaarne af hæderlige Mænd, hvis Afsyn indgode Tillid, hvis Fremfærd vandt Repræsenteranternes fuldkomne Agtelse og Bifald. Indbyrdes Omsorg for begge Rigers Hæder og Held bevirkede Foreningen; indbyrdes Enighed og fælles Bestræbelser ville — det ønske og haabe vi Alle — befæste den.

Deres Kongl. Høih. d har, ved Deres Nærværelse

iblandt os, givet umiskjendelige Prover paa Deres Ugtelse for Nationens Rettigheder, Deres Omhyggelighed for dens Lykke og Vre. De har selv havt Leilighed til at erfare, at Uerlighed og Sindighed og Fasthed ere Hovedtræk i Folkets Character. Vigtige Forretninger kalde Deres Kongl. Høihed snart tilbage til Broderlandet. De selv og Deres haabefulde Søn, Hans Kongl. Høihed Arveprindsen, ville der, for Hans Majestæt, vor fælles Konge og Fader, tolke Nationens Følelser, Ønsker og Forhaabninger, og De ville troligen staae Ham bi i at haandhæve dens Rettigheder. Overbevist om, at den, der med Sindighed og Baersomhed fatter sin Beslutning, ogsaa med urokkelig Fasthed følger den, ville De tillige forsikre Kongen, at han har vundet et Folk, hvis usvigelige Hengivenhed og Troskab det ikkun beroer paa Ham selv at erhverve. Det hæderlige Svenske Folk ville De kunne oplyse om, at Sverrigs nordlige og vestlige Grændse beboes af et Broderfolk, som for Eftertiden kun bestræber sig for at opnaae fælles Lykke, fælles Sikkerhed, fælles Hæder.

Medbrødre! Landsmænd! Vi reise nu hjem, hver til sine fredelige Syssler. Ledede af Fødelandskjerlighed have vi besluttet Norges og Sverrigs Forening; med urokkelig Standhaftighed ville vi, som Fædrenelandets Venner, søge at bidrage til dens Varighed. Vi ville tolke vore Medborgere Regjeringens redelige Hensigter,

og vi ville ikke undlade at gøre dem opmærksomme paa, at de ved Kongens Side have en Ven og Talsmand, der vil vaage over, og en Helt, der vil forsvare deres Selvstændighed og Frihed.

Naadigste Prinds! naar De — som vi haabe snart skeer — vender tilbage til Norge, og vore grundede Forhaabninger ere stadfæstede, da ville jublende Skarer af lykkelige Normænd ile Dem imøde og paa det Tydeligste bevidne Dem Folkets Kjerlighed og Hengivenhed.”

Derefter forlode Hans Kongelige Høihed Kronprindsen og Hans Høihed Hertugen med Suite Storthinget.

Storthingets Vice-Præsident og Secretair overleverede i Storthingets Navn dets Præsident og Secretair en Takadresse med Hensyn paa deres Forretningers Udfør.

Norges overordentlige Storthings Forretninger ere saaledes sluttede, og man bestemte sig alene til at møde imorgen Formiddag Kl. 11, for at underskrive Protocollen.

Christie.

P. E. Holst. P. F. Heltzen. Bech. Neumann. Alexand. E. Møller. Hagerup. Konow. P. Mogfeldt. B. K. Christie N. Dahl.

D. Torgersen Svane. E. Nord. L. H.
 Næss. N. Hertzberg. Aad. Kløve. Torbjørn
 Sandvig. A. v. W. S. Koren. Florenz. A. Nor-
 gaard. Johan Collett. F. Schmidt. J. Gram.
 Arngen. Diriks. Jacob Nielsen. Treschow.
 J. Lysgaard. Ole Haagenstad. Sommerfelt.
 E. Sørensen. Lange. L. Ungell. Søren Tyb-
 ring. Iver Holter. Wm. Hansen. J. E. Ræder.
 Arne Arngen. H. Grundseth. Weidemann.
 H. Wedel Jarlsberg. J. Chr. Berg. Steen-
 strup. H. G. Tønder. J. F. Sark. Jacob
 Bull. E. Lundegaard. Peder Bøgvold. Ei-
 demand. J. Jørgensen. Herman Kresting.
 Søren Georg Abel. H. E. Keiersen. Bryn.
 Krohg. Elling Walbøe. P. Tønning. Lars
 Olsen Godøe. Jørgen Hall. Sibbern. S.
 Hount. E. Ufshoug. Wm. Manthey. A.
 Møglestue. Nansen. Ellef H. Tothammer.
 Niels T. Broe. K. Wielan. N. S. Schulz.
 D. Hegermann. J. H. Sodemlan. Hans
 Knudsen. S. B. Brun. A. Gotaas. D.
 Mehlum. E. Krohg. P. Forseth. D. Krab-
 be. Joh. Garmann. Carl Stoltenberg.

L. Weidemann.